

гитѣ играчки се изправяше една голѣма висока кукла, облѣчена съ фиѣтанѣ отѣ розовѣ тюль. Дѣцата отѣ селото цѣль день висѣха прѣдѣ дюгеня, радваха се на куклата, ала никое не можеше да я купи, защото въ селото нѣмаше толкова богати родители да платятѣ скжпо за куклата. Тенардие-ровитѣ дѣца по цѣль день зяпаха прѣдѣ куклата, а и Козета, кога минѣше, крадешкомѣ я поглеждаше.

И сега макарѣ мрачна и натжжена, щомѣ излѣзе на улицата, Козета неволно хвѣрли очи къмѣ хубавата кукла, освѣтена масторски отѣ стопанина. Тя се захласна въ нея и ѣ се стори, че вижда нѣкаква богиня. Понеже въ дюкяна всичко свѣтѣше, Козета, почна подѣ редѣ да занича играчкитѣ. Тя сѣкашѣ забрави, че има бѣрза и тежка работа.

Вѣ тази минута се чу грубия гласѣ на господарката ѣ, която случайно погледна прѣзѣ прозореца.

— Какѣ, лудетино недна, още тука ли си? Чакай да те науча! Какво си се заплѣснала тамѣ! Гурелковице, това е за тебе, нали?

Козета забѣрза съ голѣмото ведро къмѣ кладенеца, който бѣ отвѣнѣ селото, въ гората.

(Слѣдва)

